

ΑΝΕΜΩΝΗ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

ΓΡΑΦΟΥΝ

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ. Ἀμαρτωλὸ Τραγούδι

CARDUCCI Mattinata μεταφρ. Ε. Α.

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ Κ' ἔπινα ἀπ' τὰ χεῖλια σου

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ ὁ Σημαδιαζὸς

ΒΙΚΤΩΡ ΖΗΝΩΝ Chansonette

ΜΑΝΩΛΗΣ ΜΑΓΚΑΚΗΣ Σελίδες ἡμερολογίου

ΕΚΤΟΡΑΣ ΑΔΩΝΙΣ Τ' ὄνομα

ΠΑΝΟΣ ΦΛΩΡΟΣ Ὅνειρατα

BJORNSTJORNE BJORSON Ὁ δρόμος τῆς εὐτυχίας. (Μετάφρ. ΓΙΑΝΝΗ ΤΟΥΡΝΑΚΗ)

ΙΟΥΛΙΟΣ ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ Addio

ΝΙΚΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΣ Μιὰ πρωτομαγιά σ' ἓνα τάφο

ΔΩΣΗΣ ΟΝΕΙΡΟΣ Ὅταν τὸ φεγγάρι γελᾷ

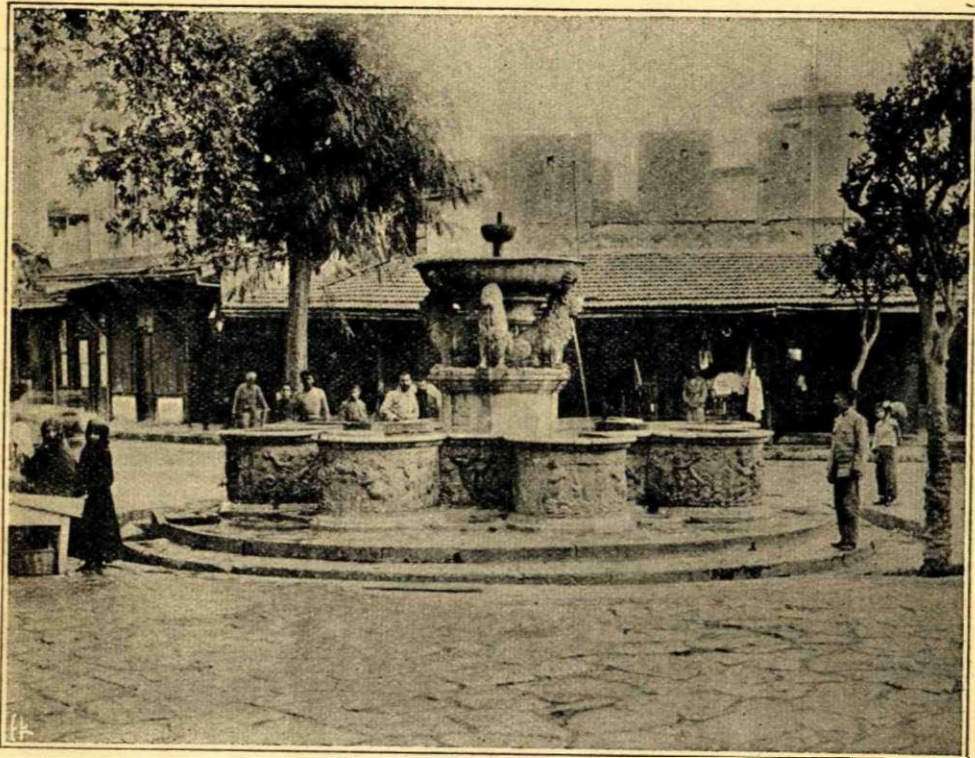
ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΑΝΕΜΩΝΗΣ

ΣΤΟ ΤΕΛΟΣ

ΠΡΩΤΗ ΧΡΟΝΙΑ

ΑΡ. 3-4 ΜΑΗΣ-ΙΟΥΝΗΣ 1910 ΑΘΗΝΑ

ΑΠ' ΤΗ ΚΡΗΤΗ
 Η ΒΡΥΣΗ ΤΟΥ ΜΟΡΟΖΙΝΗ

ΑΝΕΜΩΝΗ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

**Ίδρυμένη ἀπὸ τοὺς: Ἰούλιο Νάρκισσο, Γιάννη Τουρνάκη, Ἐχτωρα Ἄδωνι, Παῦλο Λαμπρινὸ καὶ Πάνο Φλώρο.*
 **Ἡ συνδρομὴ προπληρώνεται καὶ εἶναι 5 δρ. ἢ 8 φρ. χρ. τῆ χρονιά. Στέλνεται (καθὼς καὶ κάθε ἄλλο γράμμα) στὸ κ. Ἐχτωρα Ἄδωνι— Ἰπποκράτη 51 Ἀθῆνα*
 **Ἡ κ' Ἀνεμώνη» πουλιέται 50 λ. στὰ βιβλιοπωλεῖα· καὶ στὰ κίβδκια.*

ΠΡΩΤΗ ΧΡΩΝΙΑ

ΑΘΗΝΑ ΜΑΗΣ - ΙΟΥΝΗΣ 1910

ΑΡΙΘΜΟΣ 3-4

ΑΜΑΡΤΩΛΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

*Μὲ πῆρε καὶ μ' ἀνάθρεψε, κ' ἀπὸ παιδί, μιὰ Μοῦσα
 Μὲ τὸ νεχτᾶρι τῶν θεῶν καὶ μὲ τὴν ἀμβροσία,
 Κ' εἶμαι φωνὴ στοχαστικὴ καὶ γλυκοκελαϊδοῦσα,
 Καθάγια μὲ τὰ ὄνειρατα, βαθεῖα μὲ τὰ βιβλία.*

*Μὰ ἦρθε καὶ ἡ Δάμια ἀπόκοιτα, ξωθιά φειδομαλλοῦσα
 Μὲ μάτια, γοῦβες πύρινες, στόμα δῆλη, ἡ Ἀμαρτία,
 Μὲ τῆς κακῆς ἀνάδαρτης ἀρρώστιας τὴν ἀγκοῦσα,
 Καὶ μὲ τῆς σάρκας τὸν καιμὸ, τῆς σάρκας τὴ νηστεία.*

*Τὸ φῶς τὸ ἀστεροστάλαχτο φορῶντας το πορφύρα,
 Νὰ κ' ἡ Ἀφροδίτ' ἡ οὐρανικὴ μητέρα μου προσφέρει
 Τὸ ρόδο καὶ τὸν ἔρωτα, τὴν τέχνη καὶ τὴ λύρα.*

*Μὰ μιὰ βραχνὴ καὶ μιὰ γδυμνὴ γυναῖκα τὶ μοιράζει
 Τῶν κολασμένων τὸ κρασί. Μ' ἀνάφτει καὶ μὲ σέρνει.
 Μέσα μου γάτι, σὰ σκυλιοῦ λαχμάσμα, καὶ ἐδολιάζει.*

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

G. CARDUCCI

ΜΑΤΤΙΝΑΤΑ

ΚΑΠΟΙΟ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ ΠΡΩΤΙ

Χτυπάει σ' τὸ παράθυρό σου ὁ ἥλιος καὶ λέει: Σήκω
ὥραϊα μου γιατί εἶναι ὁ καιρὸς τοῦ ἔρωτα κι' ἐγὼ σ' τὸν
ἔγερομό σου φέρνω ἀπ' τοὺς μενεξέδες τίς εὐχὲς καὶ τοὺς
ῥυμνοὺς ἀπ' τὰ τριαντάφυλλα.

Τὸ λαμπρό μου βασιλῆιο φέρνει στὸ προσταγμά σου γιὰ
δούλους, τὸν Ἀπρίλη καὶ τὸν Μάη καὶ τὸν καινούργιο
χρόνο ποῦ ἄργησε νὰ φύγει ἀπ' τὸ λουλούδι τῆς ὠμορφιάς
σου καὶ τῆς σηρεΐνας νεότης σου.

Χτυπάει σ' τὴν πόρτα σου ὁ ἀγέρας καὶ λέει: Ἀπ' τὰ
βουναὶ καὶ ἀπ' τίς παιδιάδες σου φέρνω σήμερα τὴ μόνη
συναυλία τῆς γῆς καὶ τὸ τραγοῦδι τῶν ζωντανῶν καὶ πε-
θαμένων.

Κύττα τίς μικρὲς φωληῆς σ' τὰ ὀλοπράσινα δάση, ὁ
καιρὸς ἔρχεται: ἄς ἀγαπᾶμε, ἄς ἀγαπᾶμε, ἄς ἀγαπᾶμε.

Κι' ἄκου, τὸν στεναγμὸ ποῦ βγαίνει ἀπ' ἀνθισμένα μνή-
ματα ὁ καιρὸς περνάει: ἄς ἀγαπᾶτε, ἄς ἀγαπᾶτε, ἄς ἀ-
γαπᾶτε.

Χτυπάει σ' τὴν καρδιά σου ποῦναι ἓνα ὥραϊο ἀνθισμένο
περιβόλι ἢ σκέπη μου καὶ λέει: Θὰ μπορέσω νὰ μπῶ;
εἶμαι ἓνας γέρος καὶ λιπημένος ταξιδιώτης κι' εἶμαι κου-
ρασμένος πόσο θὰ θελα ν' ἀναλαυνῶ!

Θάθελα ν' ἀναπαυτῶ μέσα σ' ἐκεῖνη τὰ ὥραϊα λου-
λούδια σὰν ὄνειροῦνται τὸ καλὸ ποῦ δὲν ὑπάρχει πειὰ.

Θάθελα νὰ τελειώσω μέσα σ' ἐκεῖνη τὴν εὐγενικιά χα-
ρά σου σὰν ὄνειροῦνται τὸ καλὸ ποῦ δὲν ὑπάρχει πειὰ.

Μετάφραση Ε. Α.

Κ' ΕΠΙΝΑ ΜΕΣ' ΑΠ' ΤΑ ΧΕΙΛΙΑ ΣΟΥ.....

Ἴδου εἶ καλὸς ἀδελφίδος μου καὶ γε ὥραϊος
πρὸς κλίνη ἡμῶν σύσκιος, δοκοὶ οἴκων ἡμῶν
κέδροι, φατνώματα ἡμῶν κυπάρισσοι.

(* Ἄσμα Ἄσμάτων)

Σαλωμῶν

Κ' οἱ μπερντέδες ἦταν κόκκινοι,
κι' ἦταν ἄσπρο τὸ κρεββάτι,

Κ' ὄλο θόλωνε, ὄλο μέλωνε
τὸ γλυκὸ γλυκὸ Σου μάτι

Καὶ τὰ χέρια σου πλεκόντουσαν
στὸ κορμί μου γύρω γύρω,

Κ' ἔπινα μέσ' ἀπ' τὰ χεῖλια Σου,
γλυκειὰν ἄγνα σὰν τὸ μύρο·

Καὶ σταλάζανε ἀπ' τὰ χεῖλια σου
γλυκὰ λόγια, σὰν τὰ μῦρα

Κ' ἦταν ἄσπρο τὸ κρεββάτι μας
κι' οἱ μπερντέδες - σὰν πορφύρα...

* Ἔτσι Ἀγάπη μου, Σ' ἔχортаσα
κι' ἔτσι τὴ γλυκάδα Σου ἦπια

Μέσα σ' ἄνομα ἀγκαλιάσματα,
Στ' ἄνομα τὰ καρδιοχτύπια,

Κι' ἀπ' τὸ μέλι, ποθοπλάνταζε
τὸ κορμί Σου καὶ τὸ μάτι

Κ' οἱ μπερντέδες ἦταν κόκκινοι
Κ' ἦταν - ἄσπρο τὸ κρεββάτι...

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

Ο ΣΗΜΑΔΙΑΚΟΣ

Τὸ πρόσωπο τὸ μοχηρὸ ἦτανε γυρισμένο κατὰ μένα. Καὶ τὰ γυαλιωτέρὰ τὰ μάτια του, ποῦ τᾶπαιζε γοργά, τὰ κάρφωνε ἀπάνου στὰ δικά μου. Ἦταν ἡ ἀποστροφή κι' ὁ φόβος μου αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος.

Ἔνας ἄνθρωπος ἀνάποδος σὶδ φέριμό του ἀνάποδος σὶδ λόγια καὶ σὶδ καμώματά του. Καὶ τὸ πειδ φοριχτό, εἶχε ψεύτικο τὸ ἓνα μάτι!

Τὸ ἐλάττωμά του αὐτὸ μοῦ ἔδιωξε κάθε δισταγμὸ καὶ κάθε πρόληψη. Ἡ ἀποστροφή μου ἦταν ἀπὸ τ' ἀληθώρισμα τοῦ ψεύτικου ματιοῦ του, σκέφτηκα. Πλησίασα μὲ συμπάθεια τὸν κακόμοιρο κ' ἔκαμα γνωριμιὰ μαζί του. Ἀλήθεια, τί ἄνθρωπος ἀπίστευτος! Ὁ νοῦς του δούλενε παράξενα, ὄχι σὰν κάθε νοῦς ἀνθρωπινός. Κάτι σκληρὸ φουσοῦσε ἀνάμεσα στὰ λόγια του. Ἐμπρός του στάθηκα σὰν παγωμένος, ἄλαλος. Κύτιζα μοναχὰ τὸ πρόσωπό του τ' ἄστατο, τὸ σαλεμένο, ποῦ μόρφαζε γοργὰ σὰ νὰ μὴν ἤθελε νὰ καλοτυπωθῆ σὲ κανενὸς τῆ μνήμη, ποῦ σπάραζε σὰ νὰ τὸ πλάκωνε πόνος ἀμολόγητος.

Μοῦ πέρασε, γιὰ μιὰ στιγμή, ἀπ' τὸ νοῦ πῶς δῖλος ὁ ἀγῶνας τοῦ φτωχοῦ τ' ἀνθρώπου ἦτανε γιὰ νὰ κρύψη τὸ χαμένο μάτι του. Κι' αὐτὸ ἀντὶ νὰ μὲ σπλαχνίσῃ, μὲ πείσμωνσε κ' ἐμένα τότε. Καὶ πάλαιβα λοιπὸν καὶ πολεμοῦσα νὰ ξεχωρίσω τὸ ψεύτικο τὸ μάτι ἀπὸ τ' ἀληθινὸ. Κόπος χαμένος! Ἡ κακότροπη ὄψη του γίνονταν πειδ ἄσιατη, ὅσο τὴν κυτοῦσα.

Στῆς γινῶμες πουνθενὰ δὲ συμφωνήσαμε. Χωρὶς νὰ θέλω γίνηκα κ' ἐγὼ σὶδ λόγια μου πιζρότερος. Γύρευα νὰ τὸν πληγώσω, ἂν τὸ μποροῦσα.

— Ποτὲ δὲ θὰ συναρτηθοῦμε, τοῦ εἶπα.

— Τὰ βλέπω μ' ἄλλο μάτι ἐγὼ τὰ πράματα...

— Ναί... Μὲ ποιὸ ἀπὸ τὰ δυό; τοῦ εἶπα μὲ κακία.

— Μὲ τὸ γιάλινο, εἶπε ἤσουχα.

— Δοιπόν, ἔτσι ἀφοῦ τὰ βλέπετε, θὰ βροίκεστε μ' αὐτὰ σὲ πόλεμο σκληρόν;

— Γιατί; Τὰ βλέπω καθὼς εἶναι ἴσα ἴσα αὐτὸ ποῦ λέτε σεῖς ἀνάποδα.

Ἦρθε καὶ στάθηκε στὸ πλάγι μου. Τὸ ἓνα μάτι του, τ' ἀριστερὸ θαρρῶ, καρφωμένο ἀπάνου μου ἄτρεμο, σὰ νύχι μ' ἔσκιζε καὶ μοῦ ἀνάδενε τὰ σπλάγνα... Τῶπιασα τέλος! Ἦτανε τὸ ψεύτικο ποῦ μὲ κυτοῦσε! Μὲ τ' ἄλλο, τ' ἀληθινὸ, οὔτε μ' ἔβλεπε καθόλου!

— Θέλεις, μοῦ εἶπε, νὰ σοῦ πῶ κ' ἐσένα τὴν ἀνάποδὴ σου;

— Περιττό, εἶπα βιαστικός.

Κ' ἔφυγα ἀπὸ κοντά του σὰν κυνηγημένος. Ἀπὸ τότε δὲν τοῦ ξαναμίλησα.

Κ' ἔμεινε μυστήριο γιὰ μένα: Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦτανε γεννημένος τέτοιος, ἢ τὸ πάθημά του τοῦ ἄλλαξε τὴ φύση του;

Γ. ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ

CHANSONETTE

Στὸ γλυκό μου φίλο Κ. Δ.

Ξανθὸ μ' ἀγόρι ἐσὺ ποῦ στὴν καρδιά σου
Θρόνο ἔχει στημένο ἢ καλωσύνη
Χλωμὸ μ' ἀγόρι ἐσὺ ποῦ στὴ θωρειά σου
Ἄγγελο ἀχνόφραγγι ἁγιοςύνη

* *

Ἐσὺ ποῦ ἀπ' τὸν οὐρανὸν ἐπαραστράτησες
Στὸν κόσμον ποῦ ἢ κακία βασιλεύει
Σ' αὐτὸν ποῦ σοῦ χαρίζει τὸ σκοτάδι του
Καὶ κάθε οὐράνιο φῶς σου κλέβει

* *

Σὲ ἀγαπῶ μὲ τὴν ἱερὴ κατάνιξι
Ποῦ ὁ ἄνθρωπος λατρεύει τὸ θεό του
Σὲ ἀγαπῶ ὡς ἀγαπᾷ τὴν ἀνοιξι
Κάθε δεντράκι τὸν ἀνθότου

* *

Κι' ἀκόμα σ' ἀγαπῶ μὲ τὸ φανατισμὸ
Ποῦ γονατίζει τῆς ψυχῆς στὰ πόδια τῶν εἰδώλων
Καὶ σὲ ποθῶ καθὼς ἢ πεταλοῦδα τὸν ἀνασασμὸ
Τῶν κρῖνων τῶν παρθενικῶν καὶ τῶν ἀδόλων

* *

Ἄχ! θέλησε τὸ γαλανό σου βλέμμα ἵλαρὸ νὰ ρίξεις
Στὸ σκοτεινὸ τὸ δρόμο τῆς ζωῆς μου
Καὶ τῆς ἐρωτικῆς Ἐδέμ τῆ θύρα νὰ μ' ἀνοίξεις
Κι' Ἀρχάγγελος σ' αὐτὴ νὰ γίνεις τῆς ψυχῆς μου

Ἀθήνα Ἀπριλῆς 910

ΒΙΚΤΩΡ Ν. ΖΗΝΩΝ

ΣΕΛΙΔΕΣ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

Ἀθήνα. 20 τοῦ Ἀπριλῆ 19..

Ἀπόψε σκέφτομαι πῶς ἡ ὁμορφιά τῆς ψυχῆς εἶναι
κάτι πολὺ, καὶ ἀσύγκριτα μεγαλύτερον ἀπ' τὴν ὁμορφιά
τοῦ προσώπου ἀφοῦ ἡ ὁμορφιά τῆς ψυχῆς χαρίζει καὶ στὸ
πρόσωπο κάτι, ποῦ ἂν δὲν εἶναι ὁμορφιά πάλι, βέβαια εἶναι
πολὺ περισσότερο ἀπ' αὐτὴν, ἐνῶ ἡ ὁμορφιά τοῦ προσώπου,
δὲν χορηγᾶται γι' ἄλλο τῆς πειότερες φορῆς, παρὰ γιὰ νὰ
ἐξαχρειώσῃ τὴν ψυχὴ.

Ἔχω πιά πειστεῖ πῶς ὁ φίλος μου ποῦ ἀγαπῶ δὲν
εἶναι ὁμορφος παρὰ μόνο γιὰ μένα· αὐτὸ κολακεύει τὸν ἔ-
ργουισμό μου. Θυμᾶμαι πῶς ὅταν τὸν πρωτογνώρισα - στὸ
Φάληρο, κάποιον μελαγχολικὸν ἀπόβραδο τοῦ περασμένου
Σεπτεμβρίου, ποῦ σὰν καὶ σιῆς εἰκόνας τοῦ Boecelin, ἀγκα-
λιάζονταν τὸ φῶς μὲ τῆς σκιῆς—δὲν μοῦκανε καμμιά ἐν-
τύπωση, δὲν θυμᾶμαι ὅμως καὶ τὴν ἐποχὴ ποῦ ἄρχισα νὰ
τὸν ἀγαπῶ, ἀκόμη ὅταν δοκιμάζω νὰ τὴν εἶρω, μοῦ φαί-
νεται τόσο παλιὰ καὶ μακρινὴ ποῦ πάω νὰ πιστέψω, πῶς
τὸν ἀγαποῦσα ἴσως καὶ πρὶν νὰ τὸν γνωρίσω, κι' ὅταν τὸν
γνώρισα ἡ ψυχὴ μου ἦταν τόσο θαμπὴ, ποῦ δὲν κατώρ-
θωνε νὰ ἰδεῖ πῶς αὐτὸς ἦταν ἐκεῖνος ποῦ ἀγαποῦσα.

Ὡστε ἡ ἐπίδρασή του ἀπάνω μου, ἦταν ὁ καθαρισμὸς
τῆς ψυχῆς μου.

Κηφισσιὰ. 25 τοῦ Ἀπριλῆ 19..

Ὅταν βρίσκομαι μαζί μ' ἐκεῖνον πλάι στὴν ἐρωμένη
του, αἰσιάνομαι πῶς κι' ἐγὼ ἀγαπῶ αὐτὴ τῆ γυναικα-
φαίνεται πῶς ξέχωρα ἀπ' τὴ δική του ἀγάπη, σπαταλάει
γι' αὐτὴ κι' ὅση δική μου ἀγάπη τοῦχοι χαρισμένη.

Ἀθήνα. Μάης τοῦ 19 . .

Σήμερα εἶχαμε δόσει rendez-vous σ' ἓνα δημόσιο κήπο, κοντιὰ σιὸ σπίτι του. Ἐκεῖνος εἶχε πάει δέκα λεπτά νωρίτερα, ὅπως μοῦ εἶπε.

Ἀνάμεσα στῆς ἀνθισμένες τριανταφυλλιές, στὰ γιαισεμιά καὶ στὰ γαρύφαλα, ποῦ κάθονταν, ἦτανε σὰν πεταλοῦδα θρεμμένη σὲ κήπους ἀνοείρευτους, ποῦ ἐδραπέτευε καὶ ἀπ' αὐτοὺς μαζί της παρυσύροντας, ὅλη τὴν ἀνοιξιὰτικη χάρι καὶ εὐωδιά.

— Πάντα στὴν ὥρα σου μοῦ εἶπε.

— Ἀλήθεια, γιατί αὐτὴ εἶναι ἡ μόνη ζωντανὴ καὶ ποθητὴ ὥρα γιὰ μένα, ἢ ἄλλες μοῦ φαίνονται σὰ μακρινό, κουραστικὸ prelude σ' ἓνα γλυκὸ κι' ἁρμονικὸ appassionato.

Καὶ σὲ λίγο πάλι:

— Ἐγὼ μπορῶ νὰ ζῶ σιὸ παρὸν, σιὸ παρελθόν, καὶ σιὸ μέλλον. Ἡ ζωὴ μου σιὸ παρὸν περιορίζεται μόνο στῆς ὥρες ποῦ περνᾶμε μαζί, τότες ἢ ὑπαρξή μου εἶναι ὀλόκληρη. Ὅταν εἶμαι μονάχος πάντα ὀνειρεύομαι, εἴτε τῆς περασμένες μαζί σου στιγμῆς εἴτε τῆς ὥρας ποῦ θὰ περάσω κοντιὰ σου, καὶ πάντα ὅταν σ' ἀφίνω λυπᾶμαι, τόσο τὸ περισσότερο, γιατί θαρρῶ πῶς ἢ στιγμὴ ἢ ἄλλη ποῦ θαρθεῖ, θάναυ γιὰ μένα συμπαθητικώτερη ἀπ' αὐτὴ ποῦ διάβηκε.

Ἀθήνα. 16 τοῦ Μάη 19 . .

Σήμερα μοῦ εἶπε ξαπλωμένος σιὸν ἀσπροντυμένο καναπέ του ἀριστοκρατικὰ - ὅπως δὰ πάντοτες - καὶ παρατηρῶντας τὸν καπνὸ τοῦ πούρου του, ποῦ σιουφογύριζε ψηλά καὶ χάνονταν:

— Δὲν σοῦ φαίνεται σὰν γέννημα ὀδύνης κάποιας φλογισμένης καρδιάς, ποῦ ξεψυχάει.

ΜΑΝΩΛΗΣ Κ. ΜΑΓΚΑΚΗΣ

Τ' ΟΝΟΜΑ

Χαρισμένο σιὸν Πάνο Φλῶρο

Ὅλοι σ' ὄ,τι ἀγαποῦν χαρίζουνε
Τὰ πειὸ γλυκὰ καὶ πειὸ ὠραῖα ὀνόματα
Μὰ μένα δὲ μὲ μέλει διόλου
Πόσον ὠραῖο, πόσον ἀπλὸ μοῦ φαίνεται
Ὅταν σιγὰ προφέρω τὸ βαφτιστικὸ ὄνομά σου.
Ὅτε τὰ μυροβόλα περιβόλια
Ὅτε τῆς γῆς τὰ ὠραῖα λουλούδια
Μοῦ φέρνουν τέτοια γλυκάδα
Ὅση αἰστάνουμαι σὰν λέγω τὸ γλυκὸ ὄνομά σου
Μῆτε ἢ ἁρμονικὴ μουσικὴ
Τοῦ πειὸ παληοῦ βιολιού
Μῆτε τ' ἀηδονιού τὸ τραγοῦδι
Μποροῦνε νὰ παραβληθοῦν
Μὲ τὴν ἁρμονία πῶχει τὸ ἀπλὸ ὄνομά σου
Κι' ὅσο βρίζουμαι ζωντανός
Ὅσο αἰστάνουμαι ζωὴ μέσα μου
Δὲ μπορῶ παρὰ νὰ τὸ λατρεύω
Καὶ τῆς ψυχῆς μου τὸ στίλιδι νάναυ τ' ὄνομά σου
Καὶ σὰν θὰ πεθαίνω
Σὰν νοιώθω πῶς ἢ πνοή μου φεύγει
Ναί! σὲ ὀρκίζομαι ἀγάπη μου
Πῶς ἢ στερνὴ μου σιέψη θὰ ψέλνει τ' ὄνομά σου

Μάρτης 1910

ΕΧΤΩΡΑΣ ΑΔΩΝΙΣ

ΟΝΕΙΡΑΤΑ

Ὁ ἥλιος κρέμεται ἕνα μπῶϊ ἀπάνου ἀπ' τὸ βουνὸ, κοντεύει νὰ κρυφτεῖ καὶ ῥίχνοντας τῆς τελευταῖες ἀναλαμπές του κάνει τὴ θάλασσα νὰ χροσιίζει.—

Τὰ βότσαλα ἐνὸς ρυακοῦ ποῦ περνάει κεῖ κοντὰ γυαλίζον σὰν κομάτια ἀπὸ καθρέφτη.—

Ὁ ἥλιος κρύφτηκε καὶ ὁ οὐρανὸς ὁ φωτολουσμένος σκοτινιάζει, ἕνα κουνδούνισμα ἀκούγεται ἀπὸ πρόβατα ποῦ γυρίζουν στὴ στάνη τους καὶ ἕνας ἀλαργινὸς ἦχος κᾶποιας φλογέρας ἀντιλαλιέται. Τὸ φεγγάρι ξεπροβάλλει κ' ἀνεβραίνει σιγὰ, σιγὰ, κόκκινο, κόκκινο. Φαίνεται σὰ νᾶνε ἀπὸ κόκκινα πέταλα ῥόδων· ἕνα συγνεφάκι τριανταφυλένιο εἶναι γύρω σ' αὐτὸ καὶ στὴ θωριά του κρύβονται τ' ἄστρα.—

Ἡ θάλασσα ἀπλώνεται ἡσυχὴ καὶ φιλάει μὲ παραταμένο φίλημα τὴν ἀμμουδιά· σιὰ καθάρια νερά της καθρεφτιζότανε τὸ φεγγάρι ποῦ φαινότανε σὰν ἄλῶνι, μεγάλο, πύρινο· Ὁ φλοῖσβος τοῦ ῥυακιοῦ μὲ τὰ κρούσταλα νερά ἀκούγεται στὴ σιγαλιὰ τῆς νύχτας.—

Τ' ἀηδόνια ἀπάνου σιὰ δέντρα παραβγαίνουν σιὸ τραγοῦδι καὶ ὁ ἀγέρας κουνιόντας τὰ φύλλα τῶν δέντρων τὰ κάνει νὰ σμίγουνε σένα ἀδιάκοπο φίλημα. Τὸ φεγγάρι ἀνάμεσα ἀπὸ πυκνὰ φυλλώματα μοῦ ῥίχνει τὶς ἀργυροχρυσομένες ἀχτιδες του . . . τὸ ῥωτῶ γιατί εἶναι τόσο ὠμορφο, μὰ ἡ φωνή μου χάνεται σιὸ ἄπειρο καὶ μοῦ στέλνει τὶς θωπευτικὲς τῶν ἀχτιδες τὸ φεγγάρι. . . .

Τὶ ὠμορμὴ μαγεμένη νυχτιὰ ἦτανε κείνη τι μεθυστικὴ μυροῦδιὰ ποῦ ἐρχόταν ἀπὸ τὰ δέντρα σὲ τί ὄνειρατα γλυκὰ εἶχα παραδοθεῖ. . . .

Ὁ! ναὶ πῶς ἤθελα κεῖ νὰ καθόμουνα μὲ τὴν ἀγά-

πη μου.

Ὁ! ναὶ πῶς θὰ μ' ἄρесе νὰ βλέπω τὴν ἀγάπη μου ἀνάμεσα σιὰ φυλλώματα νὰ παίξει κοντὰ σιὸ ῥυάκι μὲ τὰ πειραδάκια του Ὁ ναὶ! θὰ τανε σὰν τὶς ὠμορφες καλὲς νεράιδες, ἡ ἀγάπη μου ποῦ θὰ δινε σὲ μένα τὴ χαρὰ. . . .

Ἀθήνα Φεβρουάριος 1910

ΠΑΝΟΣ ΦΛΩΡΟΣ

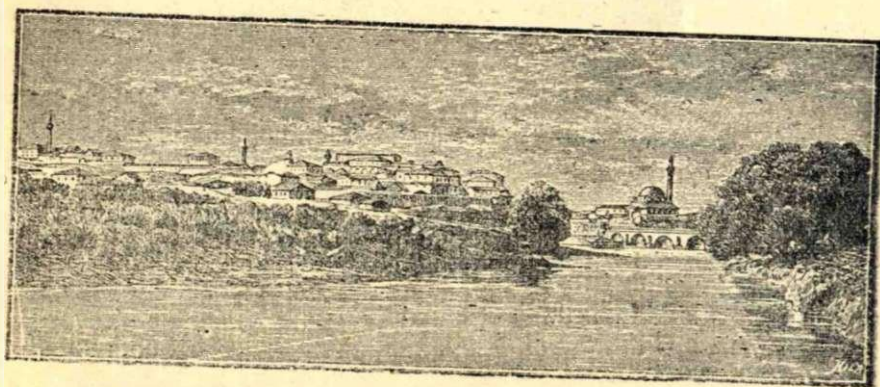
JEAN MORÉAS

“ΣΤΡΟΦΕΣ,”

(Πρόλογος)

Τρέφουν οἱ σπόροι τοῦ σταριοῦ ἀνθρώπους καὶ κοράκια
Καὶ τῆς εἰρήνης τὰ δένδρα μᾶς δίνουν τὴν ἐλγὰ,
Τὸ κυπαρίσσι τὸ φτωχὸ ἀπάνω ἀπὸ τοὺς τάφους
Σαλεύει τὴ θλιμμένη του κορφή δίχως μιλιὰ. . . .

ΑΓΓΕΛΟΣ ΝΑΡΒΑΣ

BJÖRNSTJERNE BJÖRNSSON

ΕΝΑ ΚΟΜΜΑΤΙ ΑΠΟ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ "Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ,

ΜΕΡΟΣ ΓΙ'

ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΑΚΜΗΣ

VII

ΑΠ' ΤΟΝ "ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΝ.,

τι μεγάλο γόητρο εξασκούν ή δυό, τρείς αυτές λέξεις στη νεολαία μικρής πόλης «ο πρώτος χριστουγεννιάτικος χορός».

Ο Έδουάρδος φαντάστηκε την αδερφή του όρθια μπροστά του, ψιλή, με τους ώμους έξω, τα μάτια χαννομένα, με τα μάγουλα κατακόκκινα. Και δέ το χώραγε το μυαλό του να μη χορέψει μαζί της. . . . "Όχι, μα την αλήθεια δέ τό κρυβε τό πράμμα αυτό από τόν εαυτό του, ήθελε να τη δεϊ. . . . Ένώ σκεφτότανε τά πράμματα αυτά, έκρυψε τό γραμμα της Ρανί, έλκισε τό βιβλίο, κατέβασε τη λάμπα του, έδωσε μερικές διαταγές στη νταντά, και ανέβηκε να

Την άλλη μέρα επί ένα ημερόνυχτο τό χιόνι έπεφτε άφτονο. Τό απόγεμα σηκώθηκε ένας άγέρας δυνατός που σάρωσεν όλο τό χιόνι σέ μεγάλους σωρούς. Έπειτα ό άγέρας έπεσε, μα τό χιόνι εξακολουθοῦσε να πέφτει. Όσοι από τά περίχωρα θά πηγαίνανε στό χορό καθαρίσανε τό δρόμο με ένα άροτρο ως την πόλι.

"Ένας χορός! ό πρώτος μεγάλος χριστουγεννιάτικος χορός! . . . Στα μεγάλα κέντρα που δέχονται συχνά δέ μπορούν να φανταστούν

ντυθεϊ. Έξω τό χιόνι έπεφτε σ'ένα βαθμόν άπίστευτο, όχι σέ μικρές νυφάδες αλλά σέ δέσμες δλόκληρες. Αν δέ σηκονότανε και κανένας άέρας, ώρισμένως δέ θά μπορούσανε να βροῦνε τό σπίτι που θά γινότανε ό χορός. Τα φανάρια φωτίσανε έλευινά και δέν άκουγότανε ό παραμικρός κρότος. Η βροχή όταν πέφτει βγάξει διάφορους ήχους· μα τό χιόνι μοιάζει με μιá νεκρική σιγαλιά που σκεπάζει τό κάθε τι. Τα σπίτια φαινότουσαν σά τίποτα φανταστικά ανάγλυφα· δυό πατόρια που είχανε στραμένα τη πρύμη τους κατά τό μέρος εκείνο μοιάζανε σά δυό μεγάλους άσπρους έλέφαντες που αναπαυόντουσαν. Η θάλασσα έμοιαζε σάν ένα μεγάλο, μεγάλο σάβανο· και μόλον' ότι τό ημερολόγι έλεγε πανσέληνο δέν υπήρχε φεγγάρι εκτός άν τό χιόνι τώχε θαμμένα κι' αυτό.

Ο Έδουάρδος άκουσε επί τέλους τό νιαούρισμα κλαρινέτου συνοδευόμενο από τό γκρίνιασμα ενός βιολιού· έκανε κάμποσα βήματα: "Ένα φως ξαστενιασμένο έβγανε άνάμεσ' από τις χαραμάδες της πόρτας ένοῦ σπητιού.

— "Ήτανε άραγε εκείνο;

Άπεφάσισε τέλος να μπει: όταν άνοιξε την πόρτα, βρέθηκε μέσα σέ μιá σάλα που μοιάζε μάλλον με καπηλειό. Ο άέρας ήτανε μολισμένος από τόν καπνό των τσιγάρων και τά αναθυμιάσματα του πουντζ και της κουζίνας. Κάτι χοντροί κύριοι ήτανε ξαπλωμένοι άπάνω στής καρέκλες τους μοιάζοντας σάν παχυνά γουρούνια. Δέ φοράγανε επίσημη στολή. Άλλά ό Έδουάρδος Κάλεμ όταν έφτασε στη σκάλα άπάντησε κάτι άλλους κύριους με επίσημες στολές που γυρίζανε από τό καπνιστήριο. Ο Κάλεμ που συχενότανε τό πουντζ και τόν καπνό κι' όλα τά άλλα ποτά, δέν έχόνευε τους άνθρώπους εκείνους που δέ μπορούσαν να χορέψουν χωρίς να πιουνε ερεθιστικά ποτά. "Όσο λίγο κι' αν είνε κανείς ευαίσθητος δέ πρέπει να πηγαίνει άργά στους χορούς· ή ώρα ήτανε έντεκα και ό Κάλεμ νόμιζε πώς δέν ήτανε παρά δέκα. Οί νέοι που έσπρωχνε για να περάσει ήσανε κατακόκκινοι και ιδρωμένοι βγένοντας μέσα από τους καπνούς της σάλας. Τους έχαιρέτησε και έκανε τόπο στην πικνήν άτμόσφαιρα θέλοντας να ξεφορτοθεϊ τό πανοφόρι του.

"Άλλοι άλαφιασμένοι και γεμάτοι από ιδρωτα τρέχανε ό ένας πίσ' από τόν άλλο ζητώντας ερεθιστικά ποτά γελώντας κτηνωδώς και διανοιώντας τά ήλήθια μάτια τους. Τρείς-τέσσερες κυρίες όμοιες με μαραμένα και ξεθωριασμένα τριαντάφυλλα γελάγανε άκού-

γοντας τις ζουταμάρες του ένοῦ καὶ τοῦ ἄλλου καὶ ἔτοιμες νὰ στροβιλιστοῦνε ἀμέσως μὲ τὸν πρῶτον ἦχο τῆς μουσικῆς. Ἡ ὀρχήστρα ἄρχισε νὰ παίζει κάποιο βάλς γεμάτο φάλτσα.

Ἡ σάλα ἦταν γεμάτη κόσμος, προχωρούσαν μὲ δυσκολία γιατί ἕνας ὄμιλος ἀπὸ νεαροὺς ἔκλεινε τὸ δρόμο.

Τὸ σύνολο ἀποτελεῖτο ἀπὸ κομποῦς νέους τῆς ἀνώτερης τάξης καὶ ἀπὸ πρόστυχους. Ἦταν ἡ ἀληθινὴ εἰκόνα τῆς Νορβηγέικης κοινωνίας. Χορεύανε βάλς ὁ Κάλεμ καθάριζε τὰ γαλιά του, κρατῶντας τα ψηλά ἀπὸ τὸ πλῆθος ἐκείνο ποῦ ἀλληλοσπροχότανε. Εἶδε ὅτι ἡ ἀδερφή του δὲν ἦταν μέσα στοὺς χορευτὰς οὔτε κἀν μέσα στὴν αἴθουσα. Μὰ δὲ ἔφαλε πολλὴ ὥρα γιατί τὸ κάθε τι ποῦ γι' αὐτόνε ἦταν νέο ἀποσποῦσε τὴν προσοχὴ του. Ὁ Ἐδουάρδος δὲν ἐγνώριζε ἀπὸ τὴ Νορβηγία μόνο τις πόλεις Οὐέστ καὶ Χριστιανεία. Ἀλλὰ χοροὶ στὶς ἄλλες μικρότερες πόλεις, ἔχουνε κἀτὶ τὸ ἐξαιρετικὸ. Μερικοὶ κομποὶ κῦριοι καὶ κυρίες ποῦ μπορούσαν μιὰ χαρὰ νὰ παρευρεθοῦν καὶ σὲ Παριζιάνικη αἴθουσα, σπρώχνουνε χωρὶς καμιὰ δυσκολία ἐκείνους ποῦ δὲ ξέρουνε νὰ χορέψουν ἀλλὰ πολεμᾶνε νὰ διασκεδάσουν μὲ ἄλλου εἶδους πρᾶγματα. Ὑπήρχανε πολλοὶ ποῦ φορούσαν μαῦρα ρούχα, ζακέτες, γυναῖκες μὲ τουαλέτες πλούσιες, ἄλλες ντυμένες μὲ ἔντυμα τοῦ περίπατου, γέροι, γρηῆς, νέοι, παιδιὰ, ὅλοι ἀποφασισμένοι νὰ πάρουνε μερίδιο ἀπὸ τὴν προσφερόμενη διασκέδαση χωρὶς νὰ τοὺς πειράξει ἂν τσαλαπατᾶνε τὸ διπλανό τους. Ὁ Κάλεμ ποῦ βρέθηκε μέσα σ' αὐτὴ τὴν αἴθουσα ποῦ ἦταν γεμάτη ἀπὸ τὰ ἀναθυμιάσματα τοῦ πούντζ καὶ τῶν ἄλλων ποτῶν ἦταν χωρὶς εὐθυμία, ἡ ἀληθινὴ ὁμῶς φαιδρότη τῆς αἴθουσας τοῦ χοροῦ τὸν διασκέδαζε λίγο κατ' ὀλίγο.

Ἐδῶ ἔχόρευε ἕνα ζευγάρι ποῦ ὁ μὲν καβαλιέρος ἔφερονε ζακέτα ἡ δὲ ντάμα ἄσπρη τουαλέτα μὲ γοντὴ φουστίτσα. Ἐκρατῶντουσαν σφιχτὰ, σφιχτὰ καὶ εἶχανε ἕνα προσποιητὸ σοβαρὸ ὕφος ποῦ ξεκαρδιζότανε κανεὶς στὰ γέλοια νὰ τοὺς βλέπει.

Πάρα κάτω ἕνας νέος ψηλὸς ξανθὸς ἴσως κανένας ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ, ποῦ εἶχε ἄδεια γιὰ τις γιορτὲς τῶν Χριστογέννων χόρευε μὲ μιὰ μισόζωπη σαραντάρρα ποῦ φαινότανε πῶς ἦτανε μητέρα του.

Ἄλλου ἕνας γνωστὸς ὑπάλληλος τοῦ σταθμοῦ ἐπήδαγε μὲ τὸ ἕνα ποδάρι κουνῶντας ὅλο του τὸ σῶμα καὶ δείχνοντας μιὰ εἰλικρινῆ φαιδρότητα, ἡ ντάμα του φαινότανε κ' αὐτὴ εὐθυμὴ καὶ ἔτσι

τὸν ἐνεθάρυνε στὸ νὰ κάνει τις νευροσπαστικὲς του κινήσεις.

Νὰ καὶ ἕνας ἔμπορος κ' ἕνας ἀξιωματικὸς καὶ οἱ δύο τους κομποὶ καὶ μὲ ἀμετρη περιβολὴ χορεύανε μὲ πολλὴ χάρι δύο κυρίες ντυμένες μὲ τὴ τελευταία Παριζιάνικη μόδα.

Ἐπειτα βλέπουμε ἕνα νέο γοντὸ καὶ ζωηρὸ μὲ μεγάλα μαλλιά νὰ ἀνακατόνεται μέσα στὸ χορὸ μὲ μιὰ ψηλὴ μελαχροινούλα. Σὰ δύο μανιασμένοι διασχίζουνε τὴν αἴθουσα ἀπ' τὴ μιὰν ἄκρη στὴν ἄλλη καὶ ὅλοι φεύγανε μόλις πλησιάσουν σὰ νὰ ἦντουσαν τίποτα ἄλογα ἀφηνιασμένα.

Στὸ τέλος βλέπουμε νὰ ἔρχεται κ' ἕνα ζευγάρι ποῦ ξέρει νὰ χορεύει βγαίνει ἀπὸ μιὰ μικρὴ γάμαρα ποῦ ἦτανε δίπλα στὴ μελάλην αἴθουσα. Ὁ χορευτὴς εἶνε νεαρὸς ὑπύλαρχος καὶ φορεῖ μὲ πολλὴ χάρι τὴ στολή του ἡ ντάμα εἶνε ψιλή· ὁ Ἐδουάρδος γρηγόρα ἀναγνώρισε τὴν Ἰωσιφίνα. . . . Ἡ ἀδερφή τοῦ Ἐδουάρδου φοροῦσε κόκκινη τουαλέτα μὲ μαῦρες ταντέλες μὲ τὸν ὠραῖο λαϊμό της, τὰ ἐλκυστικὰ μπράτσα της, μὲ τὸ ἀνάστημά της τὸ ὅμοιο Θεᾶς, ἦτανε χωρὶς καμιάν ἀντίρρηση ἡ βασίλισσα τῆς soirée αὐτῆς.

Ὁ Κάλεμ ἄρπαξε τὴν ἀδερφή του. - Δὲ θὰ κατορθώσουμε νὰ χορέψουμε τοῦ εἶπεν ἐκείνη- Πῶς ὄχι· θὰ ἰδεῖς.

Ριγτῆζανε μέσα στὸ στροβίλισμα. Ὁ Ἐδουάρδος χόρευε τὴν ἀδερφή του μὲ τόσην ἀσφάλεια ὥστε περνούσανε χορεύοντας ἀνάμεσ' ἀπὸ τὸ κόσμο αὐτὸν χωρὶς νὰ σκοντάφτουν πουθενά. Φαινότανε καὶ οἱ δύο τους ὅτι θέλανε νὰ ἀπολάψουνε κάποιο εἶδος ἀνακωχῆς προτοῦ ξαναρχίσουνε τις ἐχθροπραξίες. Ἀλληλοκυταζόντουσαν μ' ἕνα ἐνδιαφερό μεγάλο. Ὁ Ἐδουάρδος ἦτανε κατακόκκινος· ἡ Ἰωσιφίνα ἦτανε γλωμῆ, γλωμῆ μὰ πολὺ γλωμῆ.

Καὶ τώρα ἀκόμα ποῦ διατελοῦσανε σὲ τέτοιαν ἀρμονία· τοὺς ἐστέκετο ἀδύνατο νὰ ἀναλύσουνε στὴ στιγμιαία αὐτὴ προσέγγυσι τὰ αἰσθηματὰ τους ποῦ κάθε ἕνας μέσα του χωριστὰ αἰστανότανε γιὰ τὸν ἄλλο. Αἰστανόντουσαν μονάχα ὅτι τὴ στιγμὴ αὐτὴ λησμονοῦσανε κάθε δεσμὸ ἀδερφικὸ ποῦ τοὺς συνέδεε. . . .

Ὁ Ἐδουάρδος παρατηροῦσε τὸ πλατὺ μέτωπο τῆς Ἰωσιφίνας καὶ ἐνόμιζε πῶς ἔβλεπε τὸ κεφάλι τοῦ πατέρα των. Καὶ ἡ Ἰωσηφίνα ψάχνοντας μὲ μεγάλῃ προσοχὴ τὸ profil τοῦ Ἐδουάρδου

ἀναπολοῦσε τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ πατέρα τους. Ἡ περισσότερο τῆς μητέρας τους. Στὴν ὁποία ἡ Ἰωσιφίνα μπορούσε νὰ ἐμπιστευέτε τὸ κάθε τι ὅπως καὶ στὸν Ἐδουάρδο της. Καὶ γι' αὐτὸ εἶχε μιὰ μεγάλη ἐπιθυμία νὰ τὸν ἀγκαλιάσει ὅπως τὸν ἄντρα της τὴ πρώτη νυχτιὰ τῶν ἀρραβῶνων της.

Ὁ Κάλεμ ξαναβρέθηκε ἔξω στὸ χιόνι. Στὴ πνευματικὴ κατάσταση ποῦ βρισκότανε δὲ μπορούσε παρὰ νὰ μείνει μόνος μὲ τὴν ἀδερφή του ἢ νὰ φύγει γιατί ἦτανε πολὺ συγκινημένος.

Τὴν ἀγαποῦσε, τὴν ἀγαποῦσε πολὺ. . . .

Ἐκείνη ἴσως νὰ τὸν ἀγαποῦσε ἀκόμη περισσότερο.

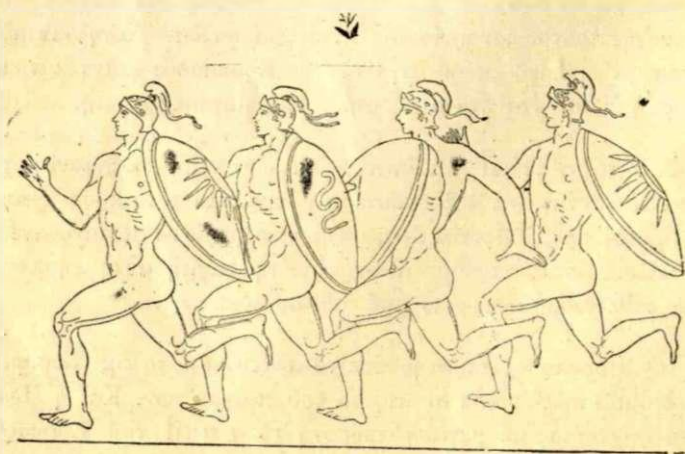
Ποτὲ δὲν αἰσιτάνθηκαν τοὺς ἑαυτοὺς των τόσο κοντὰ . . . ὅσο κατὰ τὴ σοιρέε ἐκείνη.

Κάτι τι τοὺς ἐχώριζε—Τι;—Ἴσως ἡ θρησκεία.

Ἄλλὰ ἡ Ἰωσιφίνα ἐνεργοῦσε ἐλεύθερα χωρὶς κανέναν ἄλλον ὀδηγὸν ἀπὸ τὴν ἰδιοτροπία της. Καὶ μὲ ὅλα αὐτὰ ἦτανε λιγότερο ἐλεύθερη ἀπὸ τὸσες ἄλλες. . . .

Τὸ χιόνι ἐξακολουθοῦσε νὰ πέφτει ἄφτονο ἀλλὰ ὁ ἀέρας ἦτανε κάπως ἡσυχότερος. Ἡ μουσικὴ ἐβόμβηγε ἀκόμη στὸ κεφάλι τοῦ Ἐδουάρδου καὶ ξανάβλεπε τὴν Ἰωσιφίνα σὰ κάποια σκιὰ προστά του, μὲ τὰ μαλλιά λυμένα, μὲ τὰ μπράτσα γυμνά νὰ τὰ πηταίει μὲ τὰ μάτια γεμάτα ἀπὸ πόθο. . . .

ΓΙΑΝΝΗΣ Ε. ΤΟΥΡΝΑΚΗΣ

ΤΟ ΠΟΡΤΡΕΤΟ
ΤΗΣ
ΑΓΑΠΗΣ ΜΟΥ

— ADIO —

(Ἐπ' τὸ ἡμερολόγιό μου)

.... Ἄλλὰ περισσῶς τοὺς μελανοφθάλμους φιλῶ.

Στρίτωνος

Γαλιὰτσι Πρωτομαγιά 1910

.....Καὶ μιὰ συνεφιά.... Ὁ οὐρανὸς φαίνεται σὰν νᾶνε βουρκομένος. Μὰ δὲ κλέει. Στιαλιὰ δὲ ξεφεύγει ἀπ' τὰ γαλάζια μάτια του. Ὁ ἥλιος θᾶνε τόρα στὸ γερομό του κι' ὄμως δὲ φαίνεται. Κρίμα, θὰ χάσω κάποιο ἡλιοβασίλεμα. Μιὰ συνεφιά. . . Ὁ οὐρανὸς φαίνεται σὰν νᾶνε βουρκομένος. Ναι, εἶνε βουρκομένος ὁ οὐρανὸς. Τὶ ἄσκημη πρωτομαγιά φέτος· δὲ μοιάζει διόλον μὲ τὴν ἄλλη. Τὶ κρίμα! Κάτι λείπει ἀπὸ κοντὰ μου· ἡ ἀγάπη μου. Ναι λείπει ἡ ἀγάπη μου κι' ὁ οὐρανὸς φαίνεται βουρκομένος. Μιὰ πρωτομαγιά δίχως ἀγάπες· δηλαδή δίχως νᾶχω τῆς ἀγάπες μου κοντὰ μου. Κόσμε! Μιὰ πρωτομαγιά μὲ πολλὰ λουλούδια, λίγες ἀνάμνησες-ὀϊμένα μόνο ἀνάμνησες καὶ μ' ἓνα σαραβαῖο! Μιὰ πρωτομαγιά!

Κι' ὁ νοῦς μου φτερουγιάζει τόρα ἀλλοῦ τῆς μουσικῆς ἐτοῦτες ὄρες καὶ ψάγνει, ψάγνει ἰάφτασια νὰ βρεῖ τὰ τέλεια ν' ἀντικρύσει ἀνάμεσα στῆς πορφιρῆς νεφέλες ποῦ τῆς φορεῖ τὰ δειλιὰ ὁ βασιληᾶς ὁ Ἡλιος καὶ ψάγνει, ψάγνει ἀκούρασια νὰ βρεῖ τὰ ἴχνη ποῦ ἐκειοῦ τοῦ τορνευτῆ κορμιῶν, τοῦ Πραξιτέλη ἢ ομίλη ἄφισε καὶ τῆς ἀφάνταστες γραμμῆς κάποιον ἔφηβον στὰ αἰθερένια τὰ ὕψη καὶ ψάγνει, ψάγνει ὁ φτερωτός μου νοῦς τῆς μουσικῆς ἐτοῦτες ὄρες, κάποιους ἀνίδωτους ρυθμοὺς νὰ δεῖ καὶ τῆς γλυκειᾶς μ' ἀγάπης ν' ἀντικρύσει τὸ πορτρέτο.

Ὡ τὴ μελιστάλαχτή σου σιλονεία τὴν ἀσύληφτη ποῦ λῆς καὶ κάποιες νύφες μὲ ματιῆς μονάχα καὶ τὴ φάνανε καὶ

τ' ὄριο σου κορμὶ ποῦ δὲν εἶνε ὁμοιο μὲ τὸ τὸ κορμὶ κάθε κοινοῦ ἀνθρώπου, κάποιες νεράιδες νυχτοβάτισες, ποιὸς ξέρει ποιᾶς σταλαχτοσπῆλωτης κυρᾶς-τῆς μάνας σου-δουλεῦτρες, μὲ μέλι ἀπὸ τῆς κέρινες πηγῆς καὶ μ' ἓνα χρῶμα ἀνάλαφρο καὶ ἄρωμα ἀπ' ἀπριλιάτικα βελούδινα ἑκατόφυλλα τὸ ζύμωσαν. Κι' ἔχει τὴ γλύκα τοῦ μελιοῦ κι' ἔχουν ἀπ' τὰ βελούδινα ἑκατόφυλλα τ' ἀπρίλι τὰ μαγουλάκια σου τὸ χρῶμα τους κλαιμένο!....

Ἦ τὰ ἐβενένια σου κοντὰ μαλιὰ ποῦ μιὰ παιδιακίσα ἀφέλια τὰ οἶγνει στ' ὄμορφο μέτωπό σου σὰν νὰ θέλουν νὰ φιλήσουνε τὰ μάτια σου.

Ἦ τὰ μεγάλα σου τ' ἀστραφτερὰ καὶ βουρκωμένα μάτια ποῦ φαίνονται νὰ κλαῖνε κάποιες ἀπόλαψες ποῦ σβίστικαν, ποῦ πᾶνε....

Ἦ τὰ πλατιά τ' ἀντάξια τέτοιων ματιῶν, ματόφυλλα, πῶς πόθησα νὰ φίλαγα κάποιες ἀπόκοσμες νυχτιῆς σ' ἀμαρτωλά κάποια κρεβάτια....

Ἦ τὰ μεγάλα, τὰ προταμένα χεῖλια σου ποῦ κλαίβουνε τὸ χρῶμα τους ἀπ' τῆς στερνῆς τοῦ μελοθάνατου ἡμίον τοῦ φτεινόπωρον ἀχτῖνες.

Ἦ τὸ τρελλὸ κι' ἐγωῖστικὸ χαμόγελο ποῦ σὰν κάποια ἀνονεύρευτη ψυγὴ πλανιέται στ' ἀνθισμένα τῶν χειλιῶν σου τριαντάφυλλα.

Ἦ στὴ μορφὴ σου τὴ γλυκειά, τὴν ἀνονεύρευτη, ποιῆς ἀλαφροποιούσες μάγισες ἀπ' τῆς ἠσιχασμένης, λίμνης τὰ κρουσταλένια νάματα ἐκλαίβανε καὶ σοῦ χαρίσανε τὴν ὁμορφιά τοῦ Νάρκισου ἐκεῖ ποῦ καθρεφτίζονταν.

Κι' ἓνας λαιμὸς ἀπὸ θαμπένια ἀλάβαστρα μοῦ φαίνεται σὰν κάποιος κρινένιος δρόμος ποῦ ἀπ' τῆς μορφῆς σου τὰ ἰδανικά στῆς σάρκας τὸ βασίλειο μὲ φέρνει καὶ στοῦ κορμιοῦ σου τῆς ἀγόρευτες ἀπόλαψες.

Καὶ ἡ λινὴ ἢ ναυτιεῖα μπλουζίτσα σου, ὦ τί ἁρμονικά, τί ἔξοχα ποῦ πλαισιώνει τῆς πρωτοτόρνεφτες γραμμῆς τῆς σάρκας σου.

Κι' ἀπ' τὸ μικρὸ τσεπάκι τῆς μπλουζίτσας σου, μιὰ χρυσιφένια ἀλυσιδίτσα ὡς τὴ μεριά ποῦ ἓνας μαῦρος φιόγκος δένεται.

Γιατὶ εἶνε ἔτσι μαῦρα τὰ μαλιὰ σ' ἀγάπη μου; Γιατὶ φιλάρεσκα τὰ κντάζες ὀλομερὶς στὸν κρούσταλο καθρέφτη σου καὶ τὰ μαυρίσαν τὰ μαλιὰ τὰ μαῦρα μάτια σου!

Ἦ, ναί, δὲ σοῦ φαίνονται τὰ μαῦρα σου μαλιὰ σὰν κάποια ταραχιασμένη μαύρη θάλασσα τῆς συφορᾶς καὶ σὰν καράβια ποῦ σ' αὐτὴ ξωκύλανε, ἀνάμεσα στὰ μαῦρα σου μαλιὰ τὰ κρινοδάχτυλά μου;

Γιατὶ ἔτσι εἶνε ξανθὰ τὰ μαλιὰ μ' ἀγάπη μου; Γιατὶ τὸ μέλι π' ἀργοσιτάλαξε σὰν τὰ γλυκοφιλοῦσες, ἀπ' τὰ μελάτα χεῖλια σου, τὰ χούσησε, τὰ ξάνθινε....

Ἦ, ναί, δὲ σοῦ φαίνονται τὰ χρυσὰ μαλιὰ μου σὰν κάποια θάλασσα σὲ κάποιο ἡλιοβασίλεμα καὶ σὰν καράβια ποῦ σ' αὐτὴ πνιγῆκανε ἀνάμεσα στὰ πολλὰ χρυσὰ μαλιὰ μου τὰ κρινοδάχτυλά σου;

Γιατὶ εἶνε ἔτσι μαῦρα τὰ μάτια σου, ἀγάπη μου; Γιατὶ ποιὸς ξέρει πόσες καρδιῆς ἐκάψανε ὡς ποῦ μιὰ μέρα-ἄχ τί μέρα!-θὰ καήκανε κι' αὐτὰ! Ἦ, ναί, γιὰ αὐτὸ εἶνε μαῦρα τὰ μάτια σου, ἀγάπη μου!

Γιατὶ εἶνε βουρκωμένα τὰ μάτια σου ἀγάπη μου;

Γιατὶ πλέουνε στὰ ἄχ ποῦ βγαίνουνε ἀπ' τὰ πονεμένα στήθια ὀποιων τ' ἀντικρύσουνε.

Γι' αὐτὸ εἶναι βουρκωμένα τὰ μάτια σου.

Καὶ ξέρεις πῶς μοῦ φαίνονται τὰ μάτια σου ἀγάπη μου; Σὰν δυὸ τρίπες κλεισμένες μὲ δυὸ μαυρισμένες καρδιῆς τὴν δικιά μου κι' ἐκεινῆς τῆς ἄλλης. Δυὸ καρδιῆς ποῦ τῆς μαύρισες ἐσὺ. Ἔτσι μοῦ φαίνονται τὰ μάτια σου ἀγάπη μου.

Γιατὶ εἶνε τόσον ἄλικο τὰ χεῖλια σου ἀγάπη μου; Γιατὶ ὄντας τὰ βίζαινα, τὰ δάγκωσα ἓνα ἀπόβροδο κι' αὐτὰ ματώσανε: Ναί, εἶνε ἄλικο γιὰ εἶναι ματωμένα τ' ἀχειλιάκια σου, ἀγάπη μου!

Σὰν καλοτάξειδα καράβια μοῦ φαίνονται τὰ μάτια σου σὰν πλανιῶνται στῶν μαλιῶν μου τὴ θάλασσα.

Σὰν χελιδόνια μαῦρα ποῦ μοῦ θυμίζουνε μιὰν ἀνοιξή....

Ἄχ ἔλα, ἀγκαλιασέ με ἀκόμα πιὸ σφιχτὰ καὶ κόλα στὰ δειφασμένα χεῖλια μου τὰ χεῖλιά σου.

Μὴ μὲ κντάζεις πιὰ μὲ τῆς συφορᾶς τὰ μαῦρα μάτια

σου, μὴ μὲ κντάζεις.

"Αχ δυὸ μάτια ἀστραφτερὰ μπιγμένα σὲ μιὰ καρδιά
ὄλο πληγές.

"Αχ τράβιξε ἀπ' τὴν καρδιά μου τὰ φαρμακομένα βέλη
τῶν ματιῶνε σου!

Οἱ πόθοι, οἱ πόθοι οἱ ἄπλιστοι ποῦ μὲ ἀνάφανε, θὰ
φλογίσουνε πειότερο τώρα τὰ φλογισμέν' ἀχέιλια σου!

"Αχ δόσμον τ' ἀχειλάκια σου νὰ τοὺς ρουφίξω κάθε
δροσιά, κάθε ζωή, κάθε γλυκάδα καὶ χίλιες πάλι γλύκες,
ζωές, δροσιές νὰ τοὺς χαρίσω!

"Αχ σφίξεμ' ἀκόμα πιδ σφικτὰ καὶ κόλα στὰ δειψασ-
μέναν' ἀχέιλια μου τ' ἀχέιλια σου!

Μὰ σὺ δὲ μὲ φιλάς. Γιατὶ δὲ μὲ φιλάς ἀγάπη μου; Γιατὶ
δὲν εἶσε σιμά μου καὶ δὲν ἔχω παρὰ τὴ σιλουέτα, τὸ πορ-
τρέτο σου!

"ὦ ζωή! Μπορεῖ τοῦ χρόνου! ... Κι' εἶνε πρωτομα-
γιά!

Μιὰ πρωτομαγιά δίχως ἀγάπες· δηλαδή δίχως νᾶχω
τῆς ἀγάπες μου κοντά μου. Μιὰ πρωτομαγιά μὲ πολὰ λου-
λούδια, λίγες ἀνάμνησες - ὠϊμένα, μόνο ἀνάμνησες - καὶ
μ' ἓνα σκαραβαῖο. Μιὰ πρωτομαγιά!

Καὶ μιὰ σννεφιὰ Ὁ οὐρανὸς εἶνε βουρκωμένος
καὶ τώρα, ἀχ ναί, καὶ τώρα, γιὰ κντάτε, τώρα ἀρχινάει νὰ
κλαίει. . . .

Κι' ἐγὼ Adio, ἀγάπη μου, adio.

ΙΟΥΛΙΟΣ ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ

ΠΡΟΤΟΜΑΓΙΑ Σ' ΕΝΑ ΤΑΦΟ

Ξαπλώνει πρὸς τὰ μάβρα κυπαρίσια
Ὁ τάφος τὸ λεπτότατο κορμί
Καὶ γύρω του φντρούσανε περίσια
Λουλούδια μ' ἀνοιξιάτικην ὀσμὴν
Καντύλι ξεψυχάει δίχως λάδι
Τὸ μάβρο μουσκολίβανον ἀνάβει
Μὲ κλάψες τῆς σοφίας τὰ πουλιά
Τοῦ τάφου διαπεροῦν τὴ σιγαλιά

* *

Ὁ ἥλιος μὲ χαμόγελο προβάλλει
Τὰ πάνσοφα βουβαίνει φτερωτὰ
Ἡ μάνα ξαναέρχεται καὶ πάλι
Νὰ κλάψει γιὰ δυὸ μάτια σφαλιστὰ
Στὰ λούλουδα τὸ βλέμμα της πετιέται
Τὸ βλέπει. . . σνλογιέται . . . σνλογιέται. . .
Τῆς θλίψης της μὲ τόνο ἢ λαλιά
Τοῦ τάφου διαπερονᾷ τὴ σιγαλιά

* *

Ποιὸς ξέρει σᾶν τὶ τᾶχα νὰ θαρεῖ
Ἡ δόλια ἢ φτωχὴ μαβροντυμένη
Καὶ πότε ὄλη ζήλεια τὰ θωρεῖ
Καὶ πότε τὰ θωρεῖ γαλνηνεμένη
Ἀνοίγει ὄλη μέθη τὴν ἀγκάλη
Τὰ σφίγγει μὲ μιὰ δύναμι μεγάλη
Ἀτέλειωτα κι' ὀλόγλυκα φιλιὰ
Τοῦ τάφου διαπεροῦν τὴ σιγαλιά

ΟΤΑΝ Η ΣΕΛΗΝΗ ΓΕΛΑΕΙ

Είπε νύχτα. Ὁ οὐρανὸς ποῦ τὸν φωτίζει τὸ δλάκερο φεγγάρι, εἶπε γαλανὸς σχεδὸν ὄσο καὶ τὴν ἡμέρα. Στὸν κήπο ἐνὸς ἐξοχικοῦ σπιτιοῦ ἕνας νέος καὶ μιὰ νέα περπατᾶνε ἀγκαλιασμένοι κί ἡ πονηρὴ ἢ σελήνη ἀπὸ ψηλὰ φαίνεται οἶν νὰ χαμογελάει. Μέσα στὸ σπιτιοῦ χορεύουνε καὶ οἱ ἀχοὶ τῆς μουσικῆς φτάνανε ἀπ' τ' ἀνοιχτὸ παράθυρο ζωηροὶ, ζωηροὶ καὶ τρελλοὶ, τρελλοὶ. Σὲ μιὰ σκοτεινὴ γωνιά τοῦ κήπου ὁ νέος ἀγκαλιάζει σφιχτότερα τὴ νέα καὶ μαζὺ μὲ τρελλὰ φιλιὰ ποῦ τῆς χαρίζει, τῆς ὀρκίζεται μιὰ αἰώνια ἀγάπη κί ἡ σελήνη ἀπὸ ψηλὰ . . . φαινότανε οἶν νὰ χαμογελοῦσε.

Πέρασε ἕνας χρόνος. Εἶπε πάλι νύχτα. Στὸ ἴδιο σπιτιοῦ ἦτανε πάλι χορὸς, ὁ ἴδιος κήπος, τὸ ἴδιο φεγγάρι, οἱ ἴδιοι ἐραστές καὶ μόνο ἡ ἀγάπη τους δὲν ἦτανε ἡ ἴδια Ὁ νέος περπατάγε ἀφηρημένος στὸν κήπο στὸ πλάι ἐκείνης. Σκεφτότανε τὴν ἄλλη ποῦ εἶχε δεῖ προτιότερα στὸ χορὸ.

— Τι σκέφτεσαι; τὸν ρωτάει ἡ παλῆ ἀγάπη.

— Κί' αὐτὸς μόλις ἀπάντησεν ἕνα ξερὸ «κᾶτι».

Ἐνα συνεφάκι ἐστιάσε κείνη τὴ στιγμὴ τὴ σελήνη κί ἕνα ἄλλο τὸ πρόσωπο τῆς κόρης. Ἀπ' τ' ἀνοιχτὸ παράθυρο ἐρχόντουσαν γιὰ σάβανο τῆς πεθαμένης ἀγάπης οἱ ἀχοὶ τῆς μουσικῆς ποῦ ἔπεζε «Quant l'amour meurt». Χοροστήκανε. Σὲ λίγο ἐκεῖνος στὸ ἴδιο μέρος ποῦθαπε τὴν παλῆ ἀγάπη, ὀρκιζότανε καινούργιος ὄρκος ἀγάπης στὴν ἄλλη κί ἡ σελήνη ἀπὸ ψηλὰ ἄρχισε πάλι νὰ χαμογελάει.

ΔΟΞΗΣ ΟΝΕΙΡΟΣ

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ «ΑΝΕΜΩΝΗΣ»

— Πολὺ σούσουρο γένισε αὐτὸ τὸ μῆνα μὲ τὴν ἀγγελία τοῦ πρότυπου δημοτικοῦ σχολειοῦ.

— Ἡ ἐφημερίδες ἀκόμα δὲ καλοφάνιζε καὶ τοῦ ἐπιτεθήκανε.

— Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶναι πὼς θὰ μπορέσουνε τὰ δυστυχισμένα τὰ παιδιὰ νὰ ξελεφτερωθοῦνε λίγο ἀπὸ τὰ πολλαὰ κί ἄχρηστα βιβλία καὶ τὸ σχολαστικισμὸ μερικῶν δασκάλων, ὄσο κί ἂν φωνάζει ὁ κ. Μιστριώτης.

— Στούς προτεργάτας αὐτῆς τῆς ἀληθινὰ ἐθνικῆς ἰδέας χρηάζονται περισσότερες εὐγνωμοσύνες παρὰ ἐπαινοί.

××

— Ἀπὸ τὸ ὠραῖον ἄρθρο τοῦ κ. Γαβριηλίδη γιὰ τὸ μακαρίτη Περικλῆ Γιαννόπουλο δημοσιεύουμε ἐδῶ τὸ τέλος:

— «Διὰ τί ἀπέθανε; Διότι δὲν τὸν ἠθέλην ἡ Γῆ ἢ ἡ Ἑλληνικὴ. Δὲν τὸν ἐσῆζωνεν ἡ Κοινωνία ἢ ἡ Ἑλληνικὴ! Τὸν ἀπεχθάνετο ἡ ζωὴ ἢ ἡ Ἑλληνικὴ. Τὸν ἐμίσει τὸν ἐρίγδουπον Ποσειδῶνα ἢ Τελματίτις ἢ Ἑλληνικὴ. Μεταξὺ αὐτοῦ τοῦ Μεγάλου καὶ τῆς συγχρόνου Ἑλληνικῆς Μιζοσότητος, γέφυρα δὲν ἠδύνατο ζευχθῆ.

Καὶ ἐπήδησεν ἀνθοστεφάνωτος εἰς τὸ καθάριον κῆμα ὁ Ἀπόλλων τοῦ Γαλανοῦ, ὁ Ἀπόλλων τῆς ἀναγεννήσεως»

— Ὅλοι πιερὰ ἐκλάπανε τὸν ἄδικο χαμὸ τοῦ Περικλῆ Γιαννόπουλου. Βοηθήκανε ὅμως καὶ μερικοὶ ἀδικημένοι σοφοὶ ποῦ τοὺς ἔκλεψε τὴ μεγαλοφυΐα (!) καὶ τὸν βροίσανε.

— Φανταστεῖτε λοιπὸν ἀφοῦ-ὅπως λένε-τοὺς ἔκλεψε τὸ πνεῦμα, μὲ τὴ πνεῦμα γράφουνε τώρα!

Ὁ φιλολογικὸς κύκλος τῆς «Ἀνεμώνης» σὲ λίγες μέρες θὰ ἐπισκεφτεῖ στὴν Ἐλευσίνα τὸν τάφο τοῦ Περικλῆ Γιαννόπουλου.

××

— Μιὰ ἐπιτροπὴ ἀπὸ ἐκλεγτὰ πρόσωπα τῆς Ζάκυνθος διοργανώνει ἐκεῖ φιλολιγικὸ μνημόσυνο τοῦ Σπῆλιου Πασαγιάννη.

××

— Πέθανε ὁ περίφημος Νορβηγὸς συγγραφεὺς Μπιέρστεν Μπιόρσον στὸ Παρίσι.

— Ὁ Μπιόρσον γενήθηκε στὸ Κνίβνε τὸ 1832. Τὸ 1865-1867 εἶχε ἀναλάβει τὴ διεύθυνση τοῦ Ἐθνικοῦ θεάτρου τῆς Χριστιανίας.

— Κατὰ τὸ 1879 θέλησε νὰ καλέσει τὸ βασιλεῦ Ὁσκάο σὲ μονομαχίαν ἐπειδὴ ἐδημοσίωσεν κριτικὴν γιὰ κάποιον ἔργον του. Γι' αὐτὸ καταδικάστηκε 1 χρόνον φυλάκιση. Ἐπειτα ἔκανε μακροχρόνιον ταξίδι στὴν Εὐρώπη.

— Γιὰ ποιητῆς μᾶς παρουσιάζεται μὲ τὸ ἐθνικὸ ποίημα Ἀγ-

nljot Gelline (1870), και με τὰ «Ποιήματα και Τραγούδια». Ἐγραψε και πολλά μυθιστορήματα και δράματα ἀκολουθώντας τὸν Ἴψεν.

XX

— Ὁ M. Prevost, ὁ συγγραφεὺς τοῦ «Μύλου» τῆς Ναζαρέτ» και τῶν γυναικείων γραμμάτων ἔγινε ἀκαδημαϊκός.

XX

— Ἐβγήκανε τώρα τελευταία δύο βιβλία, ἓνα γαλλικό και ἓνα ἐγγλέζικο, βιογραφίες τοῦ Oscar Wilde. Ὁ συγγραφεὺς τοῦ ἐγγλέζικου- ποῦ λέει πῶς ἦτανε και φίλος του μάλιστα -θέλει να μᾶς ἀποδείξει πῶς ὁ Wilde δὲν ἦτανε και τόσο βαθὺς και ἀστηματικὸς ὅπως μᾶς παρουσιάζεται στα ἔργα του ἀλλὰ περισσότερο προσποιημένος ρεκλαμαδόρος και φαμιφαρῶνος. Ἐμᾶς μᾶς φαίνεται πῶς αὐτὸς τῆς ψευτοκατηγορίας τῆς μεταχειρίζεται περισσότερο ὁ περίφημος αὐτός κριτικὸς γιὰ να αὐτορεκλαμαριστῆ. Τὸ ἔργο τοῦ Wilde εἶναι τέτοιο ποῦ θὰ ζήσει και θὰ ἐκτιμηθῆ ἀργότερα, ὅσο και ἂν τὸ καταπολεμᾶνε τώρα.

†

Σ Τ Ο Τ Ε Λ Ο Σ

— Ἡ «ANEMONH» ἀναγγέλει κάθε ἔκδοση ποῦ ἤθελε λάβει ἓνα ἀντίτυπο και ἀνταλλάσσεται με κάθε φιλολογικὸ περιοδικό.

— Παρακαλοῦμε ὄσους δὲν πληρώσανε τὴν συνδρομή τους να τὴν πληρώσουνε ἢ να ἐπιστρέψουνε τὰ φύλλα.

— Τὸ ἄλλο φύλλο δὲ θὰ σταρθεῖ σὲ κανένα ποῦ δὲν πληρώσε.

✕

— Ἐβγήκε ὁ «Φοῖβος» τοῦ κ. Σπύρου Βαλλώση. Μηνιαῖο περιοδικὸ με συνεργασία τῶν κ. κ. Μαρτζώκη, Ἡπειρώτη, Τρικούπη, Οὐράνη, Νάρβα, Ρίτσου Σούλη, Ἀποστολίδου, Ἰωαννινοῦ και ἄλλων. Ἔχει και μιὰ ὄρατα ὀλοσέλιδη εἰκόνα. Πουλιέται στα βιβλιοπωλεῖα 30 λ. Στὸ φίλο κ. Βαλλώση εὐκόμαστε καλλὴ πρόοδο.

✕

— Ἐξοχο με ἐκλεκτὴν ὕλη, θαυμάσιες εἰκόνες και χρωματιστὸ ὀξόφυλλο ἔβγηκε τὸ 2 ο τεῦχος τοῦ «Καλλιτέχνη» τοῦ κ. Βώκου με συνεργασία τῶν κ. κ. Μελά, Ξενοπούλου, Θωμόπουλου, Σταματίου και ἄλλων.

✕

— Ἐβγήκανε τὰ τελευταία φύλλα τῶν περιοδικῶν Παναθηναϊα, Νουμᾶς, Ἐπιθεώρησις, Δάφνη, Εὐτυχία τοῦ Πειραιᾶ και Μοῦσαι τῆς Ζάκυνθος με ἐκλεκτὴν ὕλη.

✕

— Ἐβγήκε τὸ τελευταῖο τεῦχος τῆς «Ἐφημερίδας τῶν Κυριῶν» τῆς κ. Παρρὸν με ἐκλεκτὴν ὕλη και ὄρατες εἰκόνες.

✕

— Ἐβγήκε τὸ τελευταῖο φύλλο τοῦ «Κοινωνισμοῦ» με τὸ διήγημα τοῦ Γόργου και ἄλλην ἐνδιαφέρουσα ὕλη.

50 ΛΕΠΤΑ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Γ. Ι. ΡΑΖΗ - ΑΘΗΝΑΙ, ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ ΑΡΣΑΚΕΙΟΝ